

נתן אלתרמן / שִׁלְשָׁה שִׁירִים בַּפָּרוֹר

א.

פָּרוֹר צוֹעֵק, צוֹעֵן, פְּתוּחַ,
פָּרוֹר מִפְּלִיא הַעֲנוּיֹת,
מִצְהִיל סוּסִים, מְשִׁיב מַפְּוֹת,
וְאֵשׁ מִבְּטֵן חֲבוּיֹת.

פָּרוֹר הַדָּג וְעוֹף הַמַּיִם
וְצִלֵי הָאֵשׁ וְהַקָּלִי,
גְּדוּשׁ יוֹמָה לִי מִיּוֹמִים,
טוֹב נִמְשָׁלָה לִי מִמְשָׁלִים.

בְּמוֹ עֵינֵי אוֹתָהּ רְאִיתִי
בְּגִדְלָהּ בֵּין הַשְּׂפָחוֹת.
בְּמוֹ חֵנִי אוֹתָהּ חִוִּיתִי,
מִן הַמַּסָּר עַד הַמְּסָחוֹת.

אוֹתָהּ גְּהִנֵּת פְּתֻפִּיהָ
בְּבִקְרָנוּ הַמְּלָכָה,
וּקְרוֹנוֹתֶיהָ עַל כְּתֻפֶיהָ
וּפְטוּשִׁיהָ עַל לְבָהּ.

וְעָרַב עָרַב - הָאֲמִינָה! -
הִיא מִתְאַהֲבֶת מִתְדַּשׁ,
בְּמַצְחוֹנָהּ הַטָּט וְמִינָה,
בְּכִלְנִית אֲשֶׁר בְּדָשׁ.

מִעֲבָרֶיהָ הַמִּתְחַנְקֶנֶת
וּמִסְבּוּקֶיהָ הַדְּקִים
יָרַחב לָבֵן שֶׁל בְּנוֹת הַתְּמָר
וְיִסְמְרוּ הַמְּדַקְדְּקִים.

אוֹתָהּ וְלֹא כִתְבִי-הַחֲדָשׁ
וְלֹא שִׁירֵנוּ הַצְּמוּק,
זוֹרַע עַל לְשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ
אֵת הַכַּמּוֹן וְהַצְּמוּק.

בְּגִדְעוֹנִים אוֹתָהּ שִׂצְחָתָה,
עִם הַקְּלָפִים טְרַפְטָה בָּהּ,
עַל הַשְּׁלֵטִים אוֹתָהּ רִצְחָתָה,
אֵת הַפּוּסוֹת גְּרַפְטָה בָּהּ.

פָּרוֹר הֶגֶץ וְהַמְּלוּחַ,
פָּרוֹר הַשּׁוֹט וְהַמּוֹרַג,
לוֹ בָּא מִיְכָל בָּהּ לְשׁוֹת
וְלוֹ שָׁמַע אוֹתָהּ וְלֵג.

ב.

”גם אהבת חנה יפתי האמת”
מיכ”ל

חנה. חנה. חנה.

ראומך בפךר מי מלל?

שפתי מיכל תהנךנה

אל שפך הנוגן מלעל.

עיניו שהבקיעו מנת

לא הבקיעו לבך החי.

הוא לוחש לך ברכות צלמן

בת עירי וגפתי.

’אור הנו ברחובות נרות’

בבשירו מספרי הלמוד.

עיר שמופת רקיעים נרות

נבנתה פה עמוד עמוד.

ועת שוט וחויו והלמוה,

מהלקים כמו צל ברחובה

המתים אשר פה הלמוה

ולעד לא יגבו את חובם.

חנה. חנה. חנה.

מי היום בעדם ותפלל?

שפתי מיכל תהנךנה,

אך דולקים לך עצי פלפל.

הוא חוצה בכקר, והיר צער,

מאזים מרכובה הרב.

הוא מרים כקלב ציד

בשלקמים את עקבות שיריו.

ואמרים סבלים: מינינו

נגמיענו וכוח יוסף.

מה הרע? והלך לו בינינו

הפושן מיכה יוסף.

חנה. חנה. — — את.

שקחיהו בצל שעבר.

אכל הוא לך קרא יפתי האמת

עוד לפני היות שפך בפךר.

ג

פךר צועק, צוען, שתות,

נלגל מניף המלאים.

אשרם בשעט, במפות,

במלומות ובבלואים.

את שאבדנו בנדינו,

את שקפחנו בקרומות,

חנה, חנה נא בעדנו,

קמאנה ובקרומות.

צעק תמם על שד וסמך
אשר בסונו קדרים.
לפת במלח, לזרתת,
זכור,
זכור נא הסד נעורים.

אני עוד שוב אשוב עדיך,
לראות שיגה ועמלק.
עוד אחפש אתונותיך,
כמו חפשי את המלוכה.

וביום בו לא תוסוף תראנו,
הבן - לא קנו האשם.
כי אל מקום אחר הובאנו,
מקום שאין חזורים משם.